

Lev Tolstoi
**FURNICA
ȘI
PORUMBIȚA**

CUVÎNT ÎNAINTE

Marele scriitor rus Lev Nikolaievici Tolstoi s-a născut, a crescut și a trăit o bună parte din viață în mediul sătesc, la Iasnaia Poliana. El i-a iubit mult pe copii și a închinat o seamă de povestiri și basme celor din Iasnaia Poliana.

Aceste povestiri și basme Tolstoi le-a publicat pentru prima dată prin anii 1874—1875 în „Abecedarul“ și în „Cărți rusești pentru citit“. Cu ajutorul lor mulți copii au învățat să citească și să scrie. Tolstoi a inclus în ele o sumedenie de istorioare și legende din literatura antică, luate din viața diferitelor popoare ale lumii.

Copiilor de azi le sînt prea bine cunoscute povestirile și basmele ca „Filipok“, „Trei urși“, „Balena“, „Prizonierul din Caucaz“, „Leul și cîinele“ și altele.

Pe lângă aceste prime cărți ale scriitorului, vor intra acum în lectura copiilor și fabulele lui Lev Tolstoi. Ele sînt rînduite în ordinea în care însuși scriitorul le-a pregătit pentru tipar. Cartea începe cu fabulele cele mai simple, apoi vin altele mai complicate...

Lui Lev Tolstoi îi plăceau din cale afară fabulele scurte și simple ieșite de sub pana înțeleptului fabulist al antichității, grecul Esop. Pentru a-l putea traduce cu fidelitate pe talentatul fabulist, scriitorul rus a învățat limba greacă veche, a citit numeroase cărți.

Traducînd fabulele lui Esop, Lev Tolstoi includea în ele fie o zicătoare (ca în „Naufragiu“), fie o poveste populară (ca în „Vulpea și gotcanul“), fie că le transforma într-o povestire din viața de toate zilele (vezi „Cei doi prieteni“). El introducea acțiunea fabulelor în mediul natal, așa încît ele deveneau basme rusești, opere de sine stătătoare ale marelui scriitor.

Fabulele lui Lev Tolstoi interesează în egală măsură atît pe copii cît și pe oamenii adulți, ca niște povestiri fabuloase, în care totul este captivant și plin de învățăminte. Dar fabula, spre deosebire de poveste, include în ea întotdeauna o ironie înțepătoare sau un avertisment fioros. Apoi, ea este scurtă și pe înțelesul tuturor.

Fabulele antichității se terminau totdeauna

cu o concluzie sau cu o morală. Lev Tolstoi renunță la aceste finalizări, păstrînd doar acțiunea și caracterele personajelor, fiind încredințat ca toți copiii vor trage învățămintele de rigoare.

Eroii cărții lui Lev Tolstoi sînt variați. Sînt oameni, sînt zei, sînt dobitoace, dar oricare ar fi înfățișarea lor, autorul povestește despre ei adresîndu-se în primul rînd copiilor. De aceea poate uneori avem impresia că eroii săi nu sînt decît niște băieți și fetețe purtînd măști de carnaval. Fiindcă ba ici, ba colo, scapără de sub masca deplasată o privire poznașă, plină de inteligență. Această particularitate a fabulelor se străduiește să o păstreze în ilustrațiile sale pictorul Mihail Romadin.

Eduard Babaev

Handwritten signature

Handwritten signature

Handwritten signature

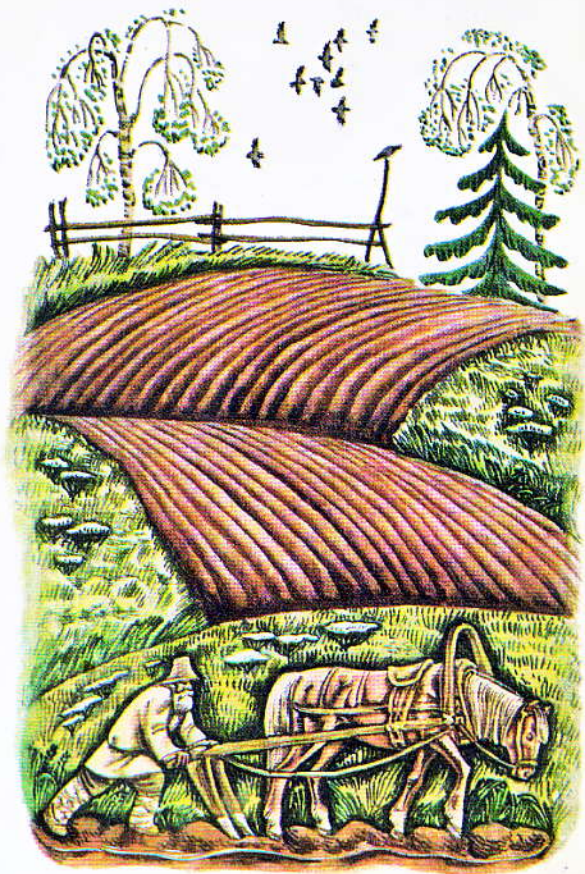
CALUL ȘI IAPA ✓

Și ziua și noaptea iapa se ducea în câmp, la păscut. Cîtă vreme calul se îndestula noaptea, iar ziua ara. Odată, iapa îi spuse calului:

— De ce ari? Să fiu în locul tău, nu m-aș duce la arat. O da stăpînul cu biciul, dau și eu cu copita.

A doua zi calul făcu după cum fusese sfătuit. Văzîndu-l dintr-o dată atît de îndărătnic, țăranul înhămă iapa la plug.

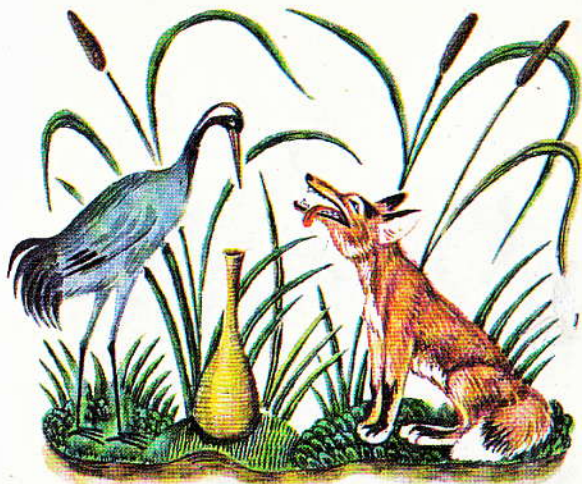

✓ VULPEA ȘI COCORUL

Vulpea îl pofti pe cocor la masă și îi aduse niște zeamă într-o farfurie întinsă. Geaba se strădui cocorul să apuce ceva cu ciocul său lung, iar vulpea linse

totul într-o clipită. A doua zi, cocorul o pofti pe vulpe la el și îi aduse zeama într-un ulcior cu gîtul strîmt. Botul vulpii nicicum nu încăpu în ulcior, dar ciocul lung al cocorului îl goli la repezeală.

PUII MAIMUȚEI ✓

O maimuță avea doi pui. Pe unul îl iubea, pe celălalt nu. Într-o zi, niște oameni luară urmele maimuței. Aceasta înșfăcă puiul îndrăgit și fugi cu el, le-

pădîndu-l pe celălalt. Puiul neiubit de mamă se ascunse în hățișul pădurii, oamenii nu dădură cu ochii de el și trecură mai departe. Maimuța sări într-un copac, dar, grăbită cum era, izbi odrasla cu capul de un ciot și aceasta muri. După ce oamenii plecară, maimuța porni să-și caute puiul neiubit, dar nu-l mai putu găsi și rămase și fără acesta.

LUPUL ȘI VEVERIȚA

Sărind în joacă de pe o creangă pe alta, veverița căzu drept pe spinarea unui lup adormit. Lupul sări în picioare și vru s-o mănînce. Veverița se rugă:

— Lasă-mă, lupule, să plec.

Lupul îi spuse:

— Bine, am să te las, dar numai cu condiția să-mi spui de ce voi, veverițele, sînteți atît de vesele. În timp ce pe mine mă încolțește neconținut urîtul, de cîte ori mă uit la voi, vă văd zburdînd și zbenguindu-vă prin crengile de sus ale copacilor.

Veverița îi răspunse:

— Mai întîi lasă-mă să mă urc în copac, iar de acolo ți-o spun, căci aici mi-i frică de tine.

Lupul o lăsă, iar veverița se cățăără în copac și de acolo îi spuse:

— Urîtul te încolțește fiindcă ești rău. Răutatea îți mistuie inima. Pe cînd noi sîntem vesele fiindcă sîntem bune și rău nu facem nimănui.

VULTURUL, CIOARA ȘI CIOBANUL

O turmă de oi păștea pe pășune. Pe neașteptate, apăru un vultur — se prăvăli din înaltul cerului, înșfăcă în gheare un miel și îl duse cu dînsul. O cioară văzu întreaga întîmplare și i se făcu și ei de o bucățiță de carne proaspătă. Își spuse:

„Nu-i mare scofală. Am să încerc și eu, ba am să fac treabă mai bună. Vulturul e un prostănac, a luat un mieluț pirpiriu, pe cînd eu am să iau berbecul acela gras, de colo.“

Zicînd asta, cioara își înfipse ghearele în lîna mițoasă a berbecului și dădu să-l ridice, dar geaba strădanie. Nu mai știa nici cum să-și scoată ghearele din lînă. Veni ciobanul, i le smulse el din lînă, suci gîtul ciorii și o azvîrli cît colo.

DOI COCOȘI ȘI UN VULTUR

Lîngă o grămadă de bălegar se băteau doi cocoși. Unul din ei fiind mai puternic, îl bătu pe celălalt și îl alungă de acolo. Găinile se adunară în jurul învingătorului și prinseră a-l lăuda. Dar cocoșul vroia ca și cei din curtea vecină să afle despre puterea și faima sa. Atunci zbură pe acoperișul magaziei, bătu din aripi și cîntă cu glas răsunător:

— Priviți-mă, l-am bătut pe celălalt cocoș! Nu se află alt cocoș pe lume care să se măsoare cu mine!

Nici nu apucă să-și termine bine strigarea, că un vultur care trecea pe sus îl doborî, îl înșfăcă în gheare și îl duse în cuibul său.

DRUMETII

Un bătrîn și un tînăr mergeau pe drum. Deodată, ce să vadă: în mijlocul drumului zăcea un sac plin cu bani. Tînărul îl ridică și spuse:

— Dumnezeu m-a procopsit.

Bătrînul grăi:

— S-ar cuveni, zic, pe din două.

Tînărul spuse:

— Nici vorbă, că nu l-am găsit împreună. Eu l-am ridicat.

Bătrînul nu-i răspunse nimic. Au mai mers cîtva timp împreună. Deodată, aud în urma lor tropot de copite și strigătele puterei:

— Cine a furat un sac cu bani?!

Tînărul se sperie și spuse:

— Să nu dăm de vreo belea, bunicule, pentru banii găsiți.

Bătrînul răspunse:

— Banii i-ai găsit tu, nu noi; și beleaua de asemenea.

Potera îl înșfăcă pe flăcău și îl duse la tîrg, pentru judecată, iar bătrînul se întoarse liniștit acasă.

ȘOARECELE, COCOȘUL ȘI MOTANUL

Un șoricel se duse să se plimbe. Umblă ce umblă el prin ogradă și se întoarse la mama.

— Am văzut, mamă, două animale. Unul era tare fioros, celălalt tare blînd.

Mama îl întrebă:

— Ia spune, cum arătau acele fiare?

Șoricelul răspunse:

— Cea fioroasă umbla de colo pînă colo prin ogradă, avea picioarele negre, moțul roșu, ochii bulbucați, clonțul ca un cîrlig. Cînd am trecut pe lîngă ea, a deschis clonțul, a ridicat un picior și a prins a răcni atît de tare, că nu știam unde să mă ascund.

— Acesta-i cocoșul, grăi bătrîna mamă. El nu face rău nimănui, să nu te temi de dînsul. Da' cealaltă fiară, cum arăta?

— Cealaltă stătea tolănită pe-o parte și se încălzea la soare. Avea gîtul alb și pufos, lăbuțele cenușii, netede, își spăla cu limba blănița de pe piept și dădea ușurel din coadă cînd se uita la mine.

Bătrîna mamă spuse:

— Prostuțule, prostuțule. Păi ăsta-i chiar motanul!

COCOȘUL DE MUNTE ȘI VULPEA

Un cocoș de munte ședea în copac. Vulpea veni sub copac și îi spuse:

— Bun găsit, cocoșel frumușel și prieten al meu. De cum am auzit al tău glăscior am și luat-o încoace la picior, ca să văd cum o mai duci.

— Mulțumesc pentru vorbă bună, răspunse cocoșul de munte.

Vulpea se prefăcu că nu aude, și spuse:

— Zis-ai ceva, că n-aud nimic? Ai face bine, cocoșel frumușel și prieten al meu, să cobori colo-n iarbă să te mai preumbli și să schimbăm o vorbă-două împreună, că așa nu te prea aud din copacul acela.

Cocoșul de munte răspunse:

— Frică mi-i să cobor în iarbă. Pentru noi, păsările, e cu primejdie să umblăm pe pământ.

— Nu cumva ți-i frică de mine? întrebă vulpea.

— Dacă nu de tine, de alte fiare mi-e frică, răspunse cocoșul de munte. Sînt tot felul de fiare.

— Să nu-ți mai fie frică, cocoșel frumușel și prieten al meu, că, uite, a apărut de curînd un ucaz, precum că se face pace pe întreg pământul. De acum fiarele nu s-or mai sfișia între ele.

— Asta e bine, spuse cocoșul de munte, că uite, văd niște cîini grăbind încoace. Dacă era ca înainte vreme, ar fi trebuit să-ți iei tălpășița, dar dacă-i așa cum spui, n-ai de ce te teme.

Auzind de cîini, vulpea ciuli urechile și se pregăti s-o ia din loc.

— Păi de ce fugi? o întrebă cocoșul de munte. Doar a apărut ucazul, cîinii n-or să se atingă de tine.

— Mai știi?! Poate n-au auzit încă de ucaz. Și o tuli de îndată.

LUPUL ȘI CÎINELE

Un lup jigărit umbla pe la marginea satului și se întâlnește cu un câine gras. Lupul îl întreabă:

— Ia spune, câine, de unde dobîndiți voi demîncare?

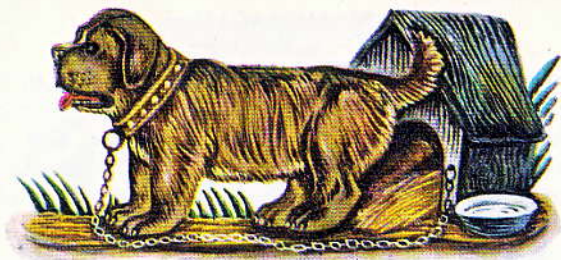
Cîinele răspunde:

— Oamenii ne hrănesc.

— Se vede treaba că la grea muncă vă pun oamenii.

— Ba deloc, răspunde cîinele. Tot ce avem de făcut este să păzim curtea pe vreme de noapte.

— Numai pentru atîta lucru vă hrănesc ei așa de bine? se miră lupul. M-aș tocmi numaidecît într-o slujbă ca a voastră, căci nouă, lupilor, ne vine tare greu să dobîndim demîncare.

— Păi atunci, haide, spuse cîinele. Stăpînul are să te hrănească și pe tine la fel.

Lupul se bucură de propunere și porni împreună cu cîinele să se tocmească în slujbă la oameni. Dar cînd să intre pe poartă, numai ce băgă lupul de seamă că pe grumazul cîinelui părul este cam ros. Îl întrebă:

— Da' rosătura asta, cîinele, de unde o ai?

— O am așa, răspunse cîinele.

— Adică, cum așa?

— Păi așa, de la lanț. Ziua stau legat în lanț și uite că acesta mi-a cam ros părul pe grumaz.

— Atunci, rămîi sănătos, cîine, zise lupul. Nu mă mai duc să trăiesc printre oameni. Chiar de-oi fi mai puțin gras, da' voi trăi liber.

NAUFRAGIU

Niște pescari mergeau cu barca. Se stîrni din senin o furtună năprasnică. Pescarii se speriară. Lepădară vîslele și prinseră a se ruga lui Dumnezeu, să-i scape de la înec. Furtuna mîna barca pe fluviul înspumat tot mai departe de mal. Atunci un pescar bătrîn le spuse:

— De ce-ați lepădat vîslele? De vă rugați, din mînă vîsla n-o lăsați.

ȘOARECELE CARE S-A ÎNGRĂȘAT

Un șoricel roase dușumeaua și făcu o deschizătură în ea. Trecu printr-însa și găsi mâncare din belșug. Numai că șoarecele era tare lacom și mîncă pînă se umflă. Cînd se lumină de ziuă, șoarecele dădu să se întoarcă acasă, dar burta umflată nu-l mai lăsa să treacă prin deschizătură.

ȘOARECELE ȘI BROASCA

Un șoarece veni în ospeție la broască. Broasca îl întâmpină pe mal și prinse a-l pofti în palatul său de sub apă. Șoarecele dăte să o urmeze, dar înghiți la apă, că abia izbuti să se cațare îndărăt pe mal și să-și scape zilele.

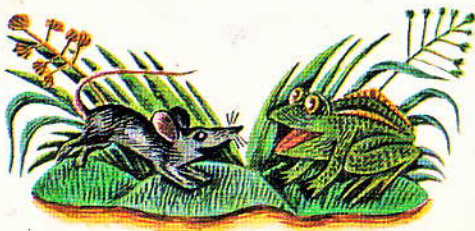
— Cît voi trăi, grăi pășitul, nu m-oi mai duce în ospeție la necunoscuți.

BROASCA, ȘOARECELE ȘI ULIUL

Broasca și șoarecele se sfădiră între ei. Urcîndu-se pe un mușuroi, se încăierară. Un uliu care zbura pe sus, văzînd că au uitat de el, căzu asupra-le și-i înșfăcă în gheare pe amîndoi.

ȘOARECELE DE RÎND ȘI ȘOARECELE DE ORAȘ

Un șoarece înfumurat de la oraș veni în ospeție la un șoarece de rînd. Acesta locuia în cîmp și își ospătă musafirul cu ce-i era la îndemînă — niște boabe de grîu și de mazăre. Șoarecele cel înfumurat ronțai ce ronțai la ele și spuse:

— De asta și arăți atît de jigărit, fiindcă trăiești în sărăcie. Să vii pe la mine, ca să vezi cum trăim noi.

Și șoarecele de rînd veni la el. Așteptară amîndoi sub dușumele pînă căzu noaptea. Oamenii cinară și se retraseră. Șoarecele cel înfumurat își introduse oaspetele printr-o deschizătură din dușumea în suf-ragerie și amîndoi se urcară pe masă. Șoarecele de rînd nu văzuse de cînd se știa pe lume atîtea bună-tăți și nu se hotăra de care să se apuce mai întîi. El spuse:

— Ai dreptate, traiul nostru este sărăcăcios. Am să vin să locuiesc și eu la oraș.

Abia de rosti aceste cuvinte, că masa se cutremură — un om cu o lumînare în mînă dădu buzna în sufra-gerie și se porni să prindă șoarecii. Abia izbutiră cei doi să se facă nevăzuți în deschizătura din du-șumea.

— O, nu, spuse după asta șoarecele de rînd, tot mai bun este traiul nostru. Deși n-am bucate alese, dar nici spaime dintr-astea nu cunosc.

MAREA, RÎURILE ȘI PÎRAIELE

Un țăran se lăuda altuia că poate bea cu nemiluita.
El spuse celor din jur:

— Pot bea toată marea.

— Ba n-ai să poți.

— Ba o beau! Batem palma pe o mie de ruble
că o beau toată?

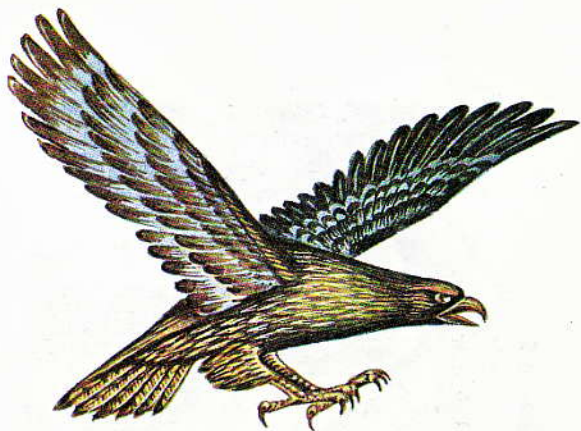
A doua zi în zori, veni ră la el:

— Ei, ce faci, ori te duci să bei marea, ori scoate
mia de ruble!

— M-am prins să beau marea și am s-o beau.
Dar nu m-am prins să beau și rîurile care se varsă
în ea. Duceți-vă de zăgăzuiți rîurile și pîraiele, să
nu mai dea într-însa, și atunci am s-o beau.

VULTURUL ȘI VULPEA

Un vultur prinse un pui de vulpe și vru să-l ducă în cuibul său. Vulpea-mamă începu să-l roage să se îndure de dînsa. Vulturul se gîndi: „Ce rău îmi poate face ea mie? Am cuibul sus, tocmai în vîrful pinului.

Nu ajunge ea pînă acolo.“ Și duse puiul de vulpe în cuib. Vulpea fugi în cîmpie, făcu rost de la oameni de un tăciune aprins la capăt și îl aduse sub pin. Tocmai vroia să dea foc pinului, dar vulturul se rugă de ea să-l ierte și îi aduse puiul înapoi.

PISICA ȘI VULPEA

Pisica și vulpea se luară cu vorba, despre cum te poți feri de câini. Pisica spuse:

— Nu mă tem de câini, deoarece cunosc un șiretlic care nu dă greș.

Vulpea răspunse:

— Cum te poți feri știind un singur șiretlic? În ce

mă privește, cunosc șaptezeci și șapte de șiretlicuri și șaptezeci și șapte de păcăleli în privința asta.

În timp ce tăifăsuiau ele așa, apărură niște vânători ai căror câini dădură buzna asupra celor două. Pisica își puse în aplicare șiretlicul ei: se cățără într-un copac și câinii nu izbutiră s-o apuce; cîtă vreme vulpea își puse în aplicare toate șiretlicurile și păcălelile știute, dar nu reuși să-i păcălească pe câini și încăpu în colții acestora.

MAIMUȚA ȘI VULPEA

Fiarele pădurii o aleseseră odată pe maimuță căpetenia lor. Vulpea veni la maimuță și îi spuse:

— De acum ești căpetenia noastră și vreau să-ți fac un serviciu: am găsit în pădure o comoară. Vin-o să ți-o arăt.

Maimuța se bucură tare și o porni după vulpe. Aceasta o aduse în fața unei capcane și îi spuse:

— E ascunsă aici, ia-o singură. N-am vrut s-o ating înaintea ta.

Maimuța vîrî laba în capcană și se prinse în ea. Vulpea fugi în pădure, adună toate fiarele și le-o arătă pe maimuță.

— Priviți, le spuse ea, ce fel de căpetenie v-ați ales! N-are un dram de minte, de aceea a nimerit în capcană.

MOTANUL CU ZURGĂLĂI

Nu mai era de trăit pentru șoareci din pricina motanului. În fiecare zi doi sau trei din ei cădeau în ghearele sale. Odată s-au adunat cu toții să hotă-

rască cum să scape de primejdie. Au vorbit ce-au vorbit, dar nu le venea nimic mai deosebit în minte.

Dar iată că un șoricel luă cuvîntul:

— Am să vă spun eu cum putem scăpa de motan. M-am gîndit că pierim atîția fiindcă nu știm cînd acesta se apropie de noi. Trebuie să-i legăm la gît niște zurgălăi, care să sune tare. De fiecare dată cînd motanul se va apropia de noi, zurgălăii ne-or da de veste și vom putea fugi la timp.

— N-ar fi rău, spuse un șoarece bătrîn, numai că cineva trebuie să și lege zurgălăii la gîtul motanului. Te-ai gîndit bine, fă tu treaba asta și ți-om rămîne recunoscători cu toții.

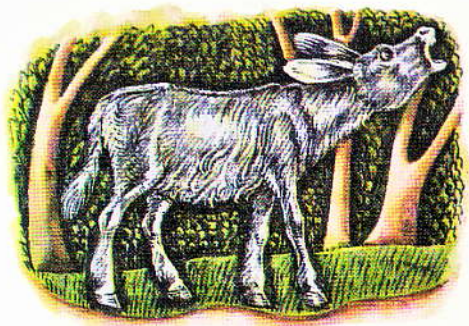
LEUL ȘI MĂGARUL

Se duse leul la vânătoare, îl luă pe măgar cu el și îi spuse:

— Ia-o înainte prin pădure, măgarule, și strigă cît poți de tare, căci ai un gîtlej pe cinste. Fiarele care o vor lua la fugă, spăimîntate de strigătul tău, vor cădea în ghearele mele.

Așa și făcură. Măgarul răgea, fiarele o rupeau la fugă care încotro, iar leul punea gheara pe ele. După vânătoare, leul spuse măgarului:

— Bravo ție, ai strigat cum nu se poate mai bine. De atunci, măgarul rage mereu, tot așteptînd să fie lăudat de careva.

LUPUL ȘI VULPEA

Lupul fugea urmărit de câini și vru să se ascundă într-o văgăună săpată de ape. Dar în văgăună ședea o vulpe, care-și arătă colții și-i spuse:

— Să pleci de aici, locul acesta este al meu!

Lupul nu se lăsă atras în dispută, ci spuse doar atît:

— Dacă nu eram cu câinii pe urmele mele, îți arătam eu al cui este locul acesta, dar așa, se prea poate să ai dreptate.

VULPEA ȘI LUPUL

Tare o mai necăjeau purecii pe vulpe. Așa că se gîndi cum să scape de ei. Veni deci pe malul rîului și începu să-și vîre coada încetișor, din vîrf, tot mai adînc în rîu. Din coadă, purecii prinseră a-i sări în spinare. Atunci vulpea își cufundă în apă și picioarele dindărăt. Purecii îi săreau tot mai sus pe spinare, apoi pe grumaz, apoi pe cap. Vulpea se cufundă și mai adînc în rîu, așa încît la suprafața apei îi rămăsese numai capul. Purecii se îngrămădiră toți pe botul ei. Atunci vulpea se cufundă toată în apă. Purecii săriră pe uscat, iar vulpea ieși din rîu în alt loc. Lupul văzu isprava vulpii și se gîndi să facă o treabă mai bună. El sări dintru-nceput cu capul înainte, se scufundă adînc și rămase în așteptare pe fundul apei. Trăgea nădejdea, vezi bine, că purecii vor pieri toți dintr-o dată. Cînd ieși însă din rîu, purecii își reveniră și prinseră a-l pișca și mai tare.

ȚĂRANUL ȘI NOROCUL

Un țăran purcese la cositul pășunii, dar adormi. În vremea asta Norocul se preumbla prin lume. El se apropie de țăran și spuse:

— În loc să muncească, el doarme, iar mai târziu n-o să poată cosi din pricina vremii și-o să dea vina pe mine. O să zică: „N-am noroc“.

FETIȚA ȘI LIBELULA

O fetiță prinse o libelulă și vroia să-i smulgă picioarele. Tata îi spuse:

— Acestea sînt libelulele care dansează în zori.

Fetița își aminti de vibrațiile lor și dădu drumul libelulei.

ȘARPELE DE CASĂ ȘI ARICIUL

Într-o zi ariciul veni la șarpele de casă și îi spuse:

— Găzduiește-mă, șarpe de casă, pentru un timp în cuibul tău.

Șarpele de casă îl găzdui. Dar de cum intră ariciul în cuibul, puii șarpelui de casă nici că mai avură trai. La o vreme, șarpele îi spuse:

— Te-am găzduit pentru un timp, dar acum pleacă: puii mei se tot înțeapă dureros în ghimpii tăi.

Ariciul răspunse:

— Să plece cine se înțeapă, că eu unul nu mă plîng.

STÂNCUȚA ȘI ULCIORUL

Stăncuței i se făcu sete. Găsi un ulcior în ogradă, cu ceva apă pe fund. Stăncuța însă nu putu ajunge la ea. Atunci se apucă să arunce în ulcior pietricele, și aruncă atâtea, încît apa se ridică pînă la gura ulciorului și stăncuța își putu potoli setea.

PĂSĂRICA

O păsărică stătea pe o creangă și văzu jos, în iarbă, niște semințe. Păsărica își spuse:

„Să ciugulesc și eu cîteva.“

Zbură în iarbă, dar nimeri într-o plasă de prins păsări.

„De ce trebuie să pier? se întrebă ea. Ereții omoară păsărele vii și nu pătesc nimic, iar eu îmi pierd zilele pentru un bob de sămînță.“

MINCINOSUL

Un flăcăiaș păștea oile și prinse a striga, chipurile, că văzuse un lup:

— Ajutor, lupul! lupul!

Țăranii veniră în fugă, dar se dumeriră că fuseseră păcăliți. Flăcăiașul mai făcu de două sau de trei ori isprava asta, dar o dată se întâmplă ca lupul să dea cu adevărat iama în oi.

Flăcăiașul strigă iar:

— Săriți, săriți că a dat lupul!

Țăranii se gândiră că iar vrea să-i păcălească și nu mai veniră la chemarea lui. Cît despre lup, văzînd că nu are de cine să se teamă, sfîșie toată turma, după plac.

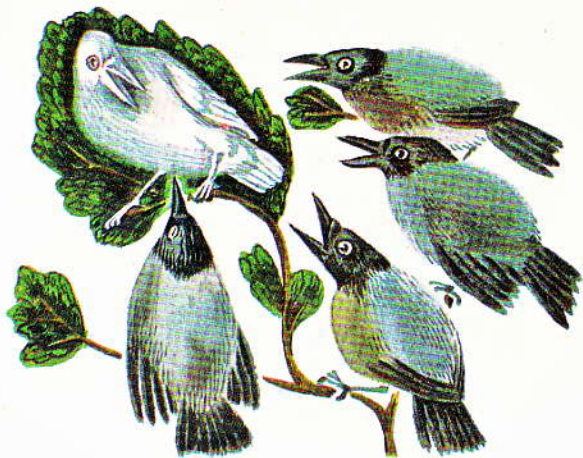

FURNICA ȘI PORUMBIȚA

Furnica veni la malul pîrîului, căci i se făcuse sete. Un val o luă pe sus și era gata să o înece. O porumbiță tocmai trecea în zbor cu o crenguță în cioc. Văzînd furnica în primejdie, îi aruncă crenguța în apă. Furnica se cățără pe crenguță și scăpă cu viață. În altă zi, un păsărar întindea plasa ca să prindă porumbița cu pricina și tocmai se pregătea să tragă de sfoară. Furnica veni repede spre păsărar și îi ciupi dureros de picior. Acesta scăpă un strigăt de durere, dar, odată cu el și sfoara. Porumbița își desfăcu aripile și zbură de acolo.

STĂNCUȚA ȘI PORUMBEII

O stăncuță băgă de seamă că porumbeii sînt bine hrăniți. Atunci își vopsi penele în alb și zbură în hulubărie. Porumbeii crezură la început că-i un porumbel de-al lor, și o lăsară în pace. Dar stăncuța uită unde se află și prinse a striga în graiul său. Porumbeii săriră cu ciocurile pe ea și o puseră pe fugă. Stăncuța se întoarse la ai săi, dar stăncuțele se speriară de penele ei albe și o goniră de asemenea.

BROASCA ȚESTOASĂ ȘI VULTURUL

Broasca țestoasă se tot ruga de vultur să o învețe să zboare. Vulturul o sfătui să renunțe, căci zborul nu i se potrivește, dar broasca țestoasă o ținea una și bună. Atunci vulturul o luă în gheare, o ridică în văzduh și îi dădu drumul de sus. Broasca țestoasă căzu pe o piatră și își zdrobi carapacea.

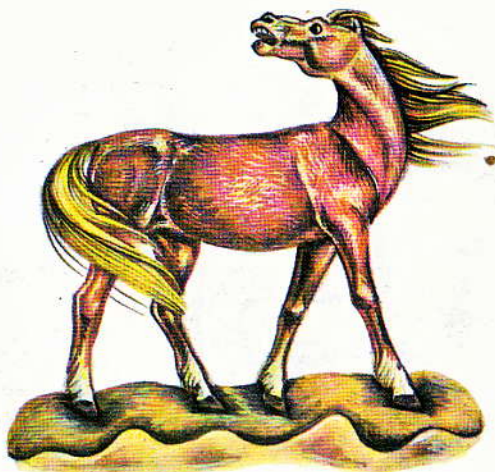

MĂGARUL ȘI CALUL

Un om ținea în gospodărie un măgar și un cal. Într-o zi aceștia mergeau împreună pe drum. Măgarul îi spune calului:

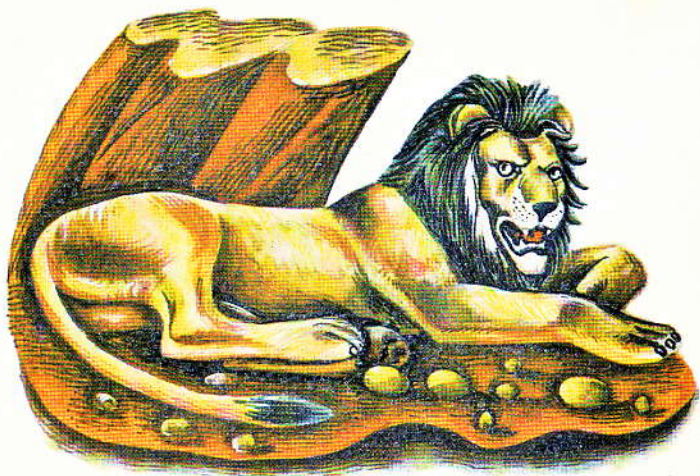
— Tare greu îmi vine, n-am să pot căra pînă la capăt povara asta. Ia și tu măcar o mică parte din ea.

Calul nu se învoi. Peste puțin măgarul se prăbuși

la pământ din pricina efortului prea mare și își dete duhul. Stăpînul încarcă pe cal tot calabalîcul purtat de măgar, ba chiar și pielea acestuia. Calul se căină amarnic:

— Arăcan de sufletul meu, ce-am pățit! Dacă îl ajutam măcar puțin pe măgar, nu căram acum singur toată povara purtată de el, ba chiar și pielea lui pe deasupra.

LEUL ȘI ȘOARECELE

Leul adormise. Un șoricel trecu în fugă peste el. Leul se trezi din somn și îl prinse pe șoricel. Acesta începu să se roage de dînsul, să-i dea drumul, spunînd:

— Dacă ai să mă lași cu zilele, am să-ți fac și eu un bine cîndva.

Leul începu să rîdă, adică — cum poate un șoricel să-i facă lui un bine. Totuși, îl lăasă să plece.

Peste cîtăva vreme niște vînători îl prinseră pe leu și îl legară cu funia de un pom. Auzind răgetele leului, șoricelul veni îndată, roase funia și îi spuse:

— Îți amintești cum ai rîs de mine, fiindcă nu credeai că am să-ți pot face un bine? Acum vezi și singur — chiar și de la un șoarece poți trage uneori folos.

BABA ȘI GĂINA

O găină oua în fiecare zi câte un ou. Gospodina își zise că dacă o va hrăni mai bine, găina îi va oua de două ori mai multe ouă. Zis și făcut. Numai că, îngrășându-se, găina nu se mai ouă deloc.

Dr. Meine Güte!

GĂINA ȘI OUĂLE DE AUR

Găina unui gospodar oua ouă de aur. Rîvnind să ia mult aur dintr-o dată, gospodarul tăie găina (credea, vezi bine, că poartă în ea un bulgăre mare de aur); dar găina se dovedi a fi ca toate găinile.

CÎINELE, COCOȘUL ȘI VULPEA

Cîinele și cocoșul plecară să cutreiere lumea. Pe seară, cocoșul adormi într-un copac, iar cîinele își făcu culcuș la temelia copacului, printre rădăcinile acestuia. La ceasul sorocit, cocoșul prinse a cînta. Vulpea îl auzi, veni fuga sub copac și începu să-l îmbie să coboare pînă la ea, ca să-i dea cinstirea cuvenită pentru glasul său negrăit de frumos. Cocoșul îi spuse:

— Mai întîi să trezești portarul, care doarme după zăbrelele porții. Să-mi deschidă el poarta, și atunci am să cobor.

Vulpea îl căută pe portar, cercînd să-l păcălească cu aceeași gogoriță. Dar cîinele sări din culcușul său și-i făcu de petrecanie.

DIHORUL

Un dihor intră la un arămar și se apucă să lingă pila acestuia. Din limbă începu să-i picure sânge. Dihorul se bucură și linse mai departe, zicându-și că sîngerează fierul pilei, pînă își zdreli limba de tot.

LEUL, URSUL ȘI VULPEA

Leul și ursul dădură peste o halcă de carne și se luară la ceartă pentru ea. Ursul nici gînd să cedeze, leul de asemenea. Se bătură ei cam multișor, pînă cînd, sleiți de puteri, căzură cu boturile în țărîină. Vulpea zări carnea care zăcea între ei, își înfipse colții în ea și, pe-aici ți-i drumull!

LUPUL ȘI BĂTRÎNA

Un lup flămînd umbla după pradă. La marginea satului auzi dintr-o izbă plîsetele unui copil și glasul unei bătrîne care spunea:

— Dacă nu contenești cu plînsul, am să te dau la lup.

Lupul nu plecă mai departe, ci se puse pe așteptat — să i se dea plodul făgăduit. Așteptă pînă căzu întunericul, și iar o auzi pe bătrîna spunînd:

— Nu mai plînge, puișor, că nu te dau la lup. Dacă o veni lupul, îi punem pielea-n bă!

Lupul își zise: „Se vede treaba că pe aici una se spune și alta se face“, și plecă din acel sat.

LIBELULA ȘI FURNICILE

În toamnă, grîul adunat de furnici prinzînd umezeală, acestea îl scoaseră la uscat. O libelulă flămîndă le ceru să-i dea și ei cîteva boabe. Furnicile îi spusă:

— Păi de ce nu ți-ai adunat din vară bucatele?
Libelula răspunse:

— N-am avut timp: am cîntat toată vara.

Furnicile rîseră și grăiră așa:

— Dacă vara ai cîntat, iarna pun'te pe jucat!

BROASCA ȘI LEUL

Leul auzi orăcăitul unei broaște și crezu că o fiară mare scoate asemenea răcnete. Zăbovi puțin pe malul bălții și văzu broasca ieșind din ea. Leul o strivi cu laba și zise:

— Ce pocitanie mică, da' m-a băgat în sperieți!

LUPUL ȘI COCORUL

Lupul se înecă cu un os și nu-l putu scoate nicicum din gîtlej. Îl chemă pe cocor și îi spuse:

— Ia, cocorule, ai gîtul lung — vîră-mi ciocul în gîtlej și scoate osul de acolo. Am să te răsplătesc.

Cocorul vîrî ciocul în gîtlejul lupului, scoase osul și spuse:

— Dă-mi răsplata făgăduită.

Lupul clănțani din colți și-i răspunse:

— Oare nu te-am răsplătit îndeajuns că nu te-am scurtat de cap cînd ți l-ai vîrî între colții mei?

LUCRĂTOARELE ȘI COCOȘUL

Gospodina își trezea lucrătoarele cu noaptea-n cap și le punea la treabă îndată ce cocoșul cînta zorii de zi. Lucrătoarelor li se păru greu din cale-afară să se scoale așa devreme și se gîndiră să-i ia viața cocoșului, ca să n-o trezească pe stăpîna. Făcură întocmai, numai că nimeriră și mai prost: temîndu-se să nu doarmă mai mult decît trebuie, stăpîna le scula și mai devreme pe lucrătoare.

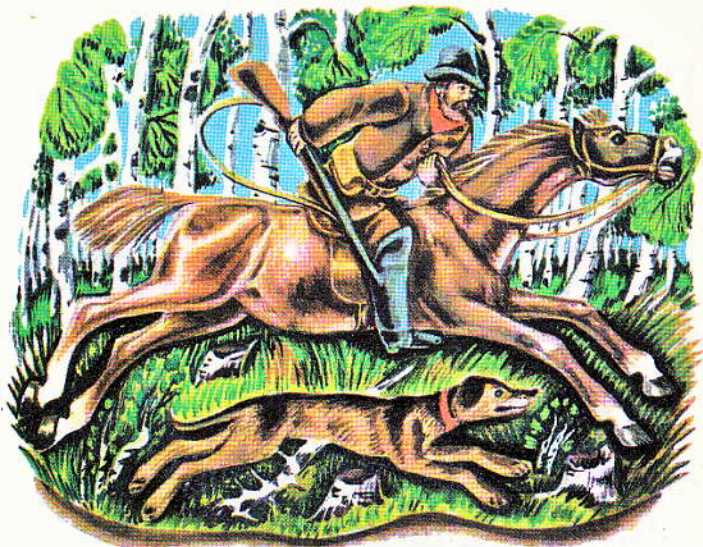

CÎNELE ȘI UMBRA SA

Cîinele mergea pe un podeț de scîndură aruncat peste rîu, cu o bucată de carne în gură. Văzîndu-și chipul oglindit în apă, crezu că-i un alt cîine cu altă bucată de carne și sări asupra-i să i-o ia: chipul amăgitor pieri, dar pieri dusă de valuri și bucata de carne a cîinelui.

Astfel, rămase și fără carnea ce-o avusese.

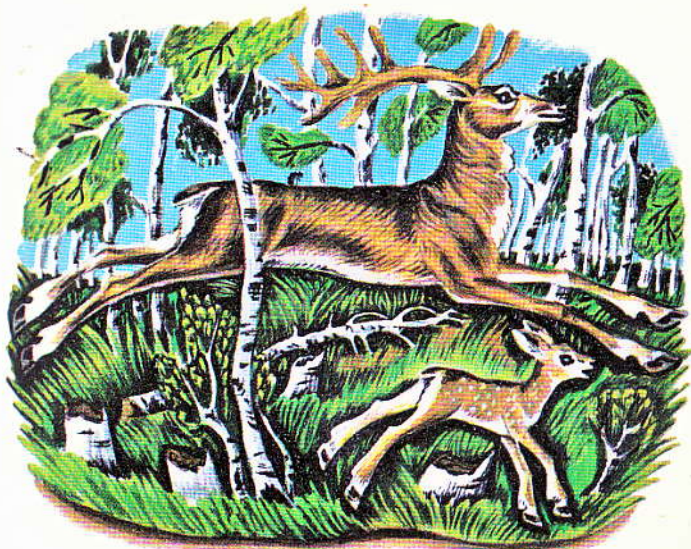

CERBUL ȘI PUIUL DE CERB

Puiul de cerb îl întrebă odată pe părintele său:

— Tăicuță, ești mai mare și mai ager decât câinii, ba mai ai și niște coarne uriașe cu care să te aperi. De ce atunci ți-e așa frică de câini?

Cerbul se puse pe rîs și răspunse:

— Ai dreptate, băiete. Numai că nu știu cum se întîmplă: de fiecare dată cînd îi aud pe cîini lătrînd, n-apuc să mă gîndesc la toate astea, fiindcă mă pomenesc zvîntînd pămîntul în fugă.

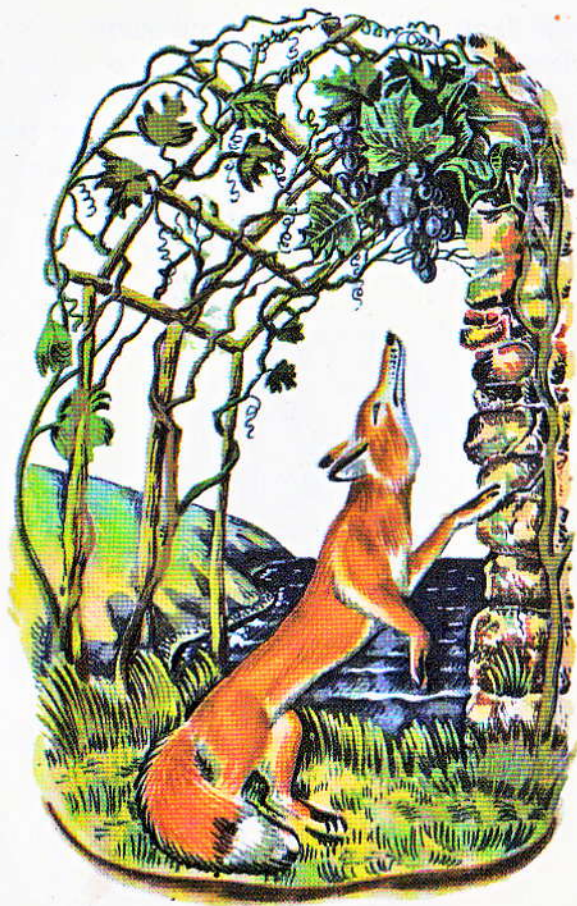
VULPEA ȘI STRUGURII

Vulpea văzu niște struguri frumoși, dați în pîrg și tot chitea cum să se înfrupte dintr-înșii.

Multă vreme țopăi ea sub butuc, dar nu izbuti să ajungă la ei. Ca să-și înăbușe ciuda, zise:

— Sînt încă acri.

GĂINA ȘI RÎNDUNICA

O găină dădu peste niște ouă de șarpe și se apucă să le clocească. Văzînd-o ce face, o rîndunică îi spuse:

— N-ai minte deloc! După ce vei scoate puii și-or crește mai măricei, pe tine te-or obijdui mai întîi.

MĂGARUL ÎN PIELE DE LEU

Măgarul îmbracă o piele de leu și toată lumea crezu că-i un leu adevărat. Oamenii și vitele o luară la fugă. Dar prinse a bate vîntul, pielea flutură săltînd într-o parte și îl dădu de gol pe măgar. Oamenii se întoarseră și îl ciomăgîră zdravăn.

VITICULTORUL ȘI FECIORII SĂI

Un viticultor vroia să-i deprindă pe feciorii săi cu munca în vie. Cînd ajunse pe patul morții, îi chemă la el și le spuse:

— După ce o să mor, copii, să căutați în vie, căci am ascuns ceva acolo.

Feciorii se gîndiră că-i vorba de o comoară, și după ce părintele lor închise ochii, se apucară să sape în vie. Comoara n-o găsiră, dar pămîntul l-au săpat atît de bine, încît via începu să dea rod mult mai bogat. Și se îmbogățiră cu toții.

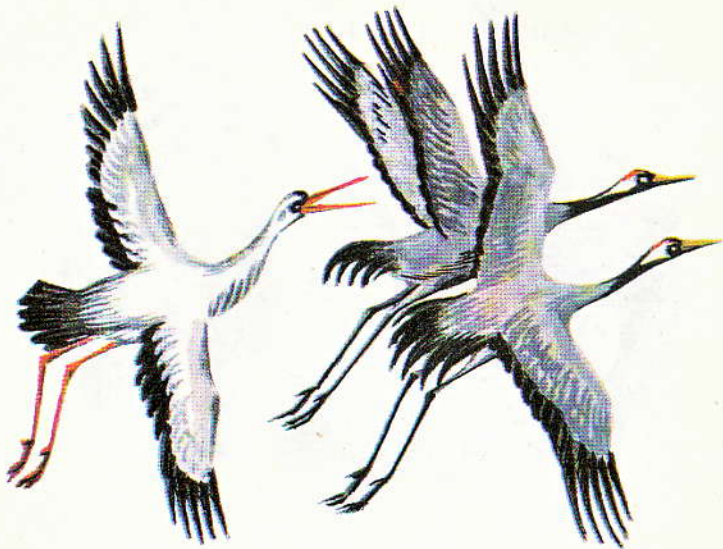

VULPEA ȘI ȚAPUL

Țapului i se făcu sete. El coborî sub un mal abrupt, la izvor, și se adăpă pînă se îngreue de tot. Dînd să iasă de sub mal, nici că mai putu. Și începu să behăie. Vulpea îl văzu și spuse:

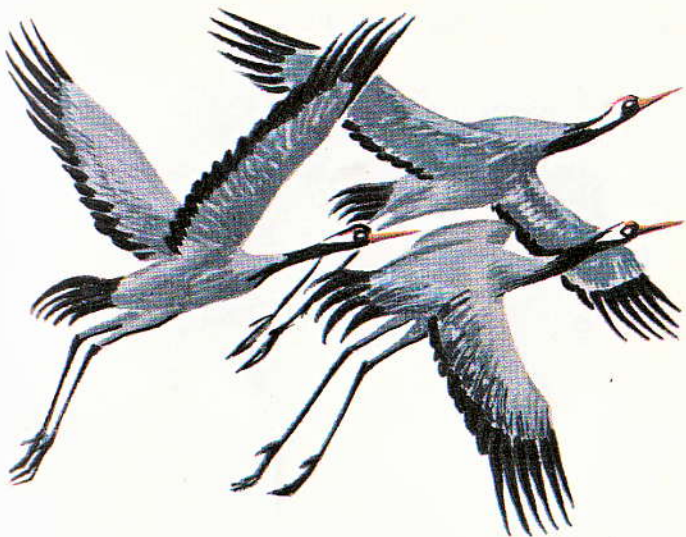
— Așa pătesc nerozii! Dacă ai avea minte cît păr în barbă, te-ai fi gîndit înainte de-a coborî, cum ai să ieși de acolo.

COCOR ȘI BARZĂ

Un țăran întinse plasa de prins păsări, pentru a-și feri de cocori semănăturile pe care aceștia le călcau în picioare. În plasă nimeriră câțiva cocori, dar și o barză deolaltă cu ei.

Barza îi spuse țăranului:

— Mie să-mi dai drumul: nu sînt cocor, ci barză. Sîntem cele mai respectate păsări și apoi, am cuibul chiar pe casa părintelui tău. Pîna și după penele mele poți vedea că nu sînt cocor.

Țăranul răspunse:

— Cu cocorii te-am prins, cu ei odată am să-ți fac de petrecanie.

PESCARUL ȘI PEȘTIȘORUL

Un pescar prinse un peștișor. Acesta îi spuse:

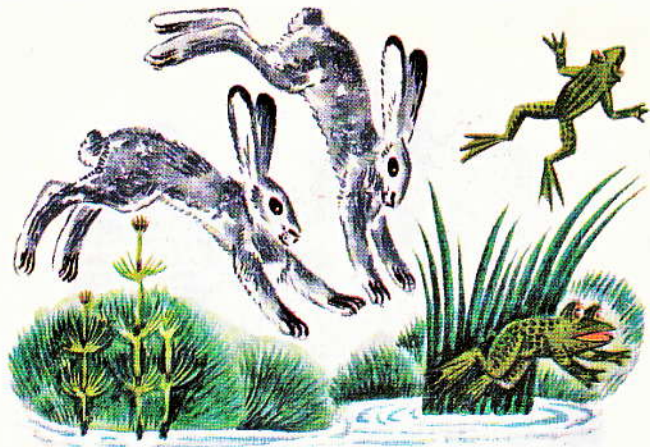
— Dă-mi drumul înapoi în baltă, pescarule, doar vezi cît de pricăjit sînt. N-ai să tragi nici un folos de pe urma mea. Dacă îmi dai drumul, am să cresc mare, iar cînd mă vei prinde iar — folosul va fi pe măsură.

Pescarul răspunse:

— N-are minte acela care așteaptă numai folos mare, pe cel mic scăpîndu-l din mînă.

IEPURI ȘI BROAȘTELE

Se adunară într-o zi iepurii și începură a se jelui care mai de care:

— Pierzania ni se trage și de la om, și de la câini, și de la vulturi, și de la felurite alte fiare. Mai bine să terminăm odată cu viața, decît să ne chinuim și să tot trăim cu frica-n sîn. Haideți să ne înecăm cu toții!

Și o porniră țopăind spre lac, hotărîți să-și pună capăt zilelor. Auzindu-i pe iepuri venind, broaștele se aruncară bîldîbîc cu toatele în apă. Atunci unul din iepuri grăi:

— Ia opriți-vă, fraților! Să mai zăbovim cu înecatul. Viața broaștelor, după cum vedeți, e mai rea decît a noastră, de vreme ce se tem de noi.

TATĂL ȘI FECIORII

Un tată porunci feciorilor săi să trăiască în bună înțelegere, dar ei nu-i dădeau ascultare. Atunci le ceru să-i aducă un tîrn și le spuse:

— Rupeți-l!

Se tot străduiră feciorii, dar nu-l putură rupe. Tatăl desfăcu tîrnul și le ceru să rupă nuielele una cîte una.

Feciorii frînseră cu ușurință nuielele.

Atunci tata le spuse:

— Așa va fi și cu voi: dacă veți trăi în bună înțelegere, nimeni nu vă va putea frînge vreodată. Dacă însă vă veți certa și vă veți răzleți în viață, oricine vă va putea da ușor pierzaniei.

VULPEA

Vulpea nimeri într-o capcană, se smulse din ea și rămase fără coadă. Văzînd una ca asta, începu să se gîndească cum să scape de rușine. Adună toate suratele și încercă să le hotărască să-și taie și ele coada.

— Coadă, le spuse ea, nu ne este de nici o trebuință; e o greutate de prisos pe care o tot cărăm după noi. Una dintre vulpi răspunse:

— Hm, n-ai spune tu asta dacă nu erai bearcă! Vulpea bearcă tăcu chitic și plecă rușinată de acolo.

ȚÎNȚARUL ȘI LEUL

Un Țînțar veni înaintea leului și îi spuse:

— Oare crezi cu adevărat că ești mai tare decât mine? Haida-de! Ce fel de putere o mai fi și aceea să zgîrii cu ghearele și să apuci cu colții — asta fac

și muierile cînd se iau în tărbacă cu bărbatul. Eu sînt mai tare ca tine — vrei, ieși la luptă dreaptă, că te-aștept!

Și țîntarul, trîmbițînd vitejește, se năpusti asupra leului și se porni să-l înțepe în nas și în părțile descoperite ale fălcilor. Leul se bătu cu labele peste bot, înfipse ghearele în obraz, zdrelindu-l și însîngerîndu-l, pînă cînd căzu la pămînt, sfîrșit de puteri.

Țîntarul își trîmbiță vesel victoria și zbură de acolo. Dar, peste puțin nimeri în plasa unui păianjen, care, sărînd asupra-i, se apucă să-l sugă de sînge. Țîntarul spuse:

— Poftim, am biruit o fiară cumplită cum e leul și acum mă dă gata un ticălos de păianjen!

CÎINELE ȘI LUPUL

Cîinele adormi în fața porții casei pe lîngă care trăia. Un lup flămînd dădu buzna asupra-i și vru să-l mănînce. Cîinele îi spuse:

— Lupule! Nu te grăbi să mă mănînci — vezi bine, sînt numai piele și os. Mai rabdă nițel, stăpînii mei or să joace nunta, voi avea mîncare din belșug și am să mă îngraș. Atunci să vii să mă mănînci.

Lupul îi dădu crezare și plecă. Peste cîtva timp veni iar la casa cu pricina și, ce să vezi — cîinele ședea pe acoperișul casei. Lupul îl întrebă:

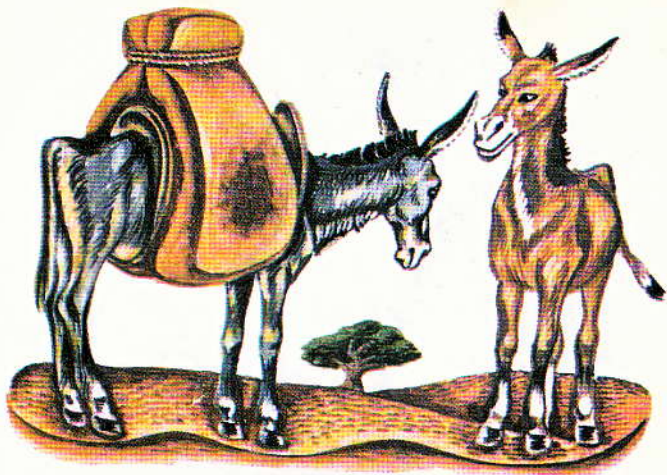
— Ei, s-a jucat nunta?

Cîinele răspunse:

— Să știi de la mine, lupule: cînd mă vei mai găsi vreodată somnoros în fața porții, să nu mai aștepți altă nuntă.

MĂGARUL SĂLBATIC ȘI CEL DOMESTIC

Un măgar sălbatic, întâlnind un măgar domestic, se apropie de el și începu să-i laude traiul: ce dolofan e la trup și ce hrană îmbelșugată primește. Dar când văzu ce samar i se pune acestuia în spinare și ce de bîte începe să-i care stăpînul, măgarul sălbatic spuse:

— Nu, frăţioare, acum nu te mai invidiez — prea piperat e preţul pe care-l plăteşti.

CALUL ȘI STĂPÎNII

Un grădinar avea un cal. Calul muncea mult și primea hrană puțină. Și se rugă calul celui de sus să-l mute la un alt stăpîn. Așa se și întîmplă. Grădinarul vîndu calul unui olar. Calul se bucură la început, numai că la olar munca se dovedi și mai grea. Și iar începu calul să se plîngă de soartă și să se roage să fie mutat la un stăpîn mai bun. I se împlini și această rugă. Olarul își vîndu calul unui pielar. Dar cînd privirea îi căzu pe pieile de cai întinse spre uscare în curtea pielarului, cu spaimă în suflet strigă bietul de el:

— Vai mie, atîta mi-a fost! Mai bine rămîneam la ceilalți stăpîni, că acum m-au vîndut nu pentru muncă, ci pentru pielea mea!

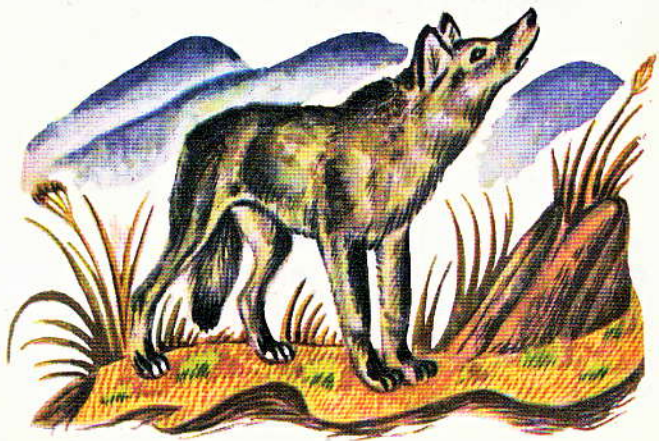

LUPUL ȘI CAPRA

Văzînd o capră păscînd pe creasta unei stînci golașe unde nu putea ajunge, lupul îi spuse:

— Ai face bine să cobori în vale. Aici și locul e mai neted, și iarba e mai dulce la gust.

Capra răspunse:

— Nu pentru asta, lupule, mă chemi tu în vale.
De hrana mea puțin îți pasă ție — tu de a ta te îngrijești.

CERBUL

Un cerb veni la pîrîu să-și potolească setea. Văzîndu-și chipul oglindit în apă, se bucură nespus de frumusețea coarnelor sale, că sînt atît de mari și de rămuroase. Cît despre picioare, privindu-le, spuse:

— Numai picioarele mi-s cam slăbănoage și urîte.

Dar iată că din desiș sări asupra-i un leu. Cerbul o rupse de fugă, spre cîmp deschis. Era gata-gata să scape de urmăritor, dar se nimeri în drumul său o pădure. Coarnele cerbului se încurcă în crengi, iar leul puse gheara pe el. În ceasul cel de pe urmă, își spuse:

— Ceea ce mi s-a părut slăbănog și urît era să-mi scape viața, iar ceea ce m-a bucurat prin frumusețe mi-a adus pierzania.

CERBUL ȘI VIA

Urmărit de vînători, un cerb se ascunse într-o vie. După ce vînătorii trecură de el fără să-l vadă, cerbul se apucă să rumege cîteva foi de viță.

Auzind foșnet de frunze, vînătorii se gîndiră: „N-o fi vreo sălbăticiune ascunsă după butuc?” și traseră într-acolo, răbindu-l pe cerb.

Și își spuse cerbul, în timp ce-și dădea sufletul:

— Am fost pedepsit după merit. Căci am vrut să mănînc frunzele, care cu puțin înainte mi-au salvat viața.

BĂTRÎNUL ȘI MOARTEA

Un bătrîn tăie niște lemne și se apucă să le care. Avea mult de mers pînă acasă. Istovit de la o vreme, lăsă jos legătura și spuse:

— Of, de-ar veni moartea odată!

Moartea apăru pe loc și întrebă:

— Iată-mă-s, ce vrei de la mine?

Bătrînul se sperie și răspunse:

— Să mă ajuți să-mi pun legătura asta de lemne în spinare.

LEUL ȘI VULPEA

Din pricina bătrîneții, leul nu mai putea să prindă sălbăticiunile și se gândi la un vicleșug: se retrase într-o peșteră și se prefăcu bolnav. Sălbăticiunile veneau să-l vadă și el le mânca pe toate care intrau acolo. Vulpea mirosi despre ce-i vorba, așa că se opri la intrarea în peșteră și spuse:

— Ei, leule, cum o mai duci?

Leul răspunse:

— Nu prea bine. Da' de ce nu vrei să intri înăuntru?

Iar vulpea, de colo:

— Nu intru, fiindcă citesc după urme: multe intrări, dar nici o ieșire de aici.

MOTANUL ȘI ȘOARECII

Într-o casă, șoarecii se înmulțiră din cale-afară. Motanul se pripăși pe acolo și se puse pe vînat. Văzînd șoarecii că nu-i de glumă cu el, spuseră:

— Fraților, să nu mai coborîm din tavan, că aici n-are cum să ajungă motanul!

De cum văzu că șoarecii nu mai coboară pînă la el, motanul se gîndi cum să-i păcălească. Ca urmare, se agăță cu o labă de tavan și rămase atîrnat așa, făcînd pe mortul. Un șoricel îl privi cu luare-aminte și spuse:

— Nu se prinde! Și-n chip de sac de-ai atîrna, tot nu m-apropii eu de tine!

CORBUL ȘI VULPEA

Corbul făcu rost de o bucată de carne și se așeză într-un copac. Vulpii i se făcu poftă de îmbucătura aceea, așa că se apropie de copac și spuse:

— Știi, corbule, cînd mă uit la tine, mă bate gîndul că după mărimea și frumusețea ta s-ar cuveni să fii împărat! Și ai fi într-adevăr împărat, dacă ai avea și un glas frumos.

Atunci corbul deschise pliscul și începu a croncăni cît îl țineau puterile. Bucata de carne căzu în iarbă. Vulpea o înșfăcă numaidecît și spuse:

— Măi corbule, dacă ai avea și minte pe deasupra, chiar că ai putea fi împărat.

CEI DOI PRIETENI

Doi prieteni mergeau prin pădure, când un urs le ieși înainte. Unul din ei o rupse de fugă, sări într-un copac și se ascunse în frunzarul acestuia, celălalt rămase în mijlocul drumului. Neavînd altă ieșire, se trînti la pămînt și făcu pe mortul.

Ursul se apropie de el și prinse a-l mirosi. Omul

încetă pînă și să respire. Ursul îi adulmecă obrazul și, părîndu-i-se că într-adevăr este mort, plecă de acolo. După ce ursul se îndepărtă, celălalt coborî din copac și îl întrebă rîzînd:

— Ia spune, ce ți-a șoptit ursul la ureche?

— Mi-a șoptit că-s niște ticăloși cei care fug și își lasă prietenii în primejdie.

ȚĂRANUL ȘI DUHUL APELOR

Un țăran își scăpă toporul în rîu; de necaz, se așează pe mal și plînsese amarnic.

Duhul apelor îl auzi, i se făcu milă de țăran și îi aduse din rîu un topor de aur. Îl întrebă:

— Al tău este toporul acesta?

Țăranul răspunse:

— Nu este al meu.

Duhul apelor aduse un alt topor, de data asta de argint.

Și iarăși răspunse țăranul:

— Nici acesta nu este al meu.

Atunci duhul apelor aduse un topor obișnuit.

Țăranul se bucură:

— Acesta-i toporul meu!

Duhul apelor îi dăruî toate cele trei topoare, ca răsplată pentru cîntea de care dăduse dovadă.

Acasă, țăranul arată prietenilor topoarele primite în dar și le povesti toată întîmplarea.

Unul din ei se gîndi să facă la fel: se duse pe malul rîului, își aruncă într-adins toporul în apă, se așează pe mal și începu să se căineze.

Duhul apelor veni cu toporul de aur și îl întrebă:

— Al tău este toporul acesta?

Țăranul strigă bucuros:

— Al meu este, al meu!

Duhul apelor nu-i dădu nici toporul de aur și nici toporul care-i aparținea, drept pedeapsă că a mințit.

LUPUL ȘI IEDUL

Lupul văzu un ied care se adăpa pe malul râului. I se făcu poftă de carne de ied și prinse a se lega de acesta.

— Tu, îi spuse, îmi tulburi apa și din pricina asta n-am cum să-mi potolesc setea.

Iedul răspunse:

— Cum pot eu, lupule, să-ți tulbur apa? Nu vezi că mă adăp mai la vale de tine, și apoi, abia ating apa cu vârful buzelor.

Lupul îi spuse:

— Te mai poftesc să-mi răspunzi, de ce vara trecută ai aruncat vorbe de ocară părintelui meu?

Iedul răspunse:

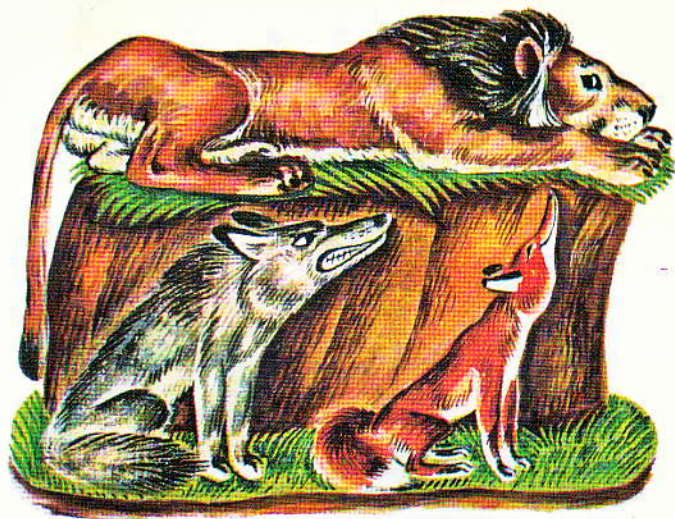
— Vara trecută, lupule, nici nu mă născusem încă pe lume.

Lupul se supără și spuse:

— Cu tine nu poți avea ultimul cuvânt! Ei bine, atunci am să te mănînc fiindcă mi-e foame!

LEUL, LUPUL ȘI VULPEA

Un leu bătrîn și beteag zăcea în peșteră. Toate sălbăticiunile veniră să-l vadă și să ureze de sănătate împăratului, numai vulpea nu se arăta pe acolo. Lupul se bucură de prilej și începu să o clevetească în fața leului.

— Vulpea, spuse el, nu-ți arată pic de respect. N-a venit măcar o dată, ca să vadă ce faci.

Taman la aceste cuvinte apăru și vulpea acolo. Auzindu-l pe lup ce spune, își zise în sinea ei: „Las' că ți-o plătesc eu, lupule!“

Iar cînd leul era gata să-și verse mînia asupra ei, vulpea grăi:

— Nu mă supune osîndei, ci ascultă-mă mai întîi, stăpîne. N-am venit pe la tine fiindcă n-am avut răgaz. Iar răgaz n-am avut fiindcă am cutreierat lumea toată-n lung și-n lat, la toți vracii, ca să întreb de niște leacuri pentru tine. Abia acum am aflat unul mai osebit, de aceea am și venit în grabă încoace.

Leul o întrebă:

— Ce fel de leac este?

— Iacătă-l: un lup de viu să jupoi, cu pielea-i caldă te-nfășori apoi...

Iar cînd îl văzu pe lup răstignit sub gheara leului, vulpea rîse și grăi:

— Asta-i frățioare: la rele pe cei mari nu-i pune, ci învață-i numai fapte bune.

LEUL, MĂGARUL ȘI VULPEA

Leul, măgarul și vulpea se duseră la vânătoare. Prinseră mult vînat și leul porunci măgarului să facă împărțeala. Măgarul împărți totul în trei părți egale și spuse:

— Poftim, luați-vă partea!

Leul se mînie, îl mîncă pe măgar și porunci vulpii să facă o nouă împărțeală. Vulpea adună totul într-o singură grămadă, lăsînd pentru ea mai nimic. Leul se uită și spuse:

— Bravo ție! Cine te-a învățat să împarți așa de bine?

Vulpea răspunse:

— Pățania măgarului!

STUFUL ȘI MĂSLINUL

Un măslin și un stuf se luară în de ei — care-i mai voinic și mai rezistent dintr-înșii. Măslinul rîse de stuf că se încovoia la orice vînt. Stuful tăcu chitic. Se dezlănțui o furtună: stuful se legăna într-o parte și alta, se răsucea, se încovoia pînă la pămînt — și rezistă pînă la capăt. Măslinul își încordă, țeapăn, crengile împotriva vîntului — și se frînse.

PISICA ȘI BERBECUL

Trăia odată un țăran și avea pe lângă casa lui o pisică și un berbec. Când țăranul se întorcea de la muncă, pisica îi fugea în întâmpinare, îi lungea mîna, îi sărea în spate, se freca de picioarele sale. Țăranul o mîngîia și îi dădea pîine.

Berbecul rîvni să fie mîngîiat la fel și să i se dea și lui pîine. Când țăranul se întoarse de pe ogor, berbecul îi fugi în întâmpinare, îi linse mîna, se frecă de picioarele sale. Pe țăran îl pufni rîsul, dar stătu să vadă ce va urma. Berbecul îl chiti din spate, își făcu vînt și sări în spinarea țăranului, dărîmîndu-l din picioare.

Văzînd că berbecul i-a doborît părintele la pămînt, feciorul țăranului puse mîna pe bici și-l croi zdravăn pe berbec.

IEPURELE

Iepurele fugea de câini și își pierdu urma într-o pădure. Aici se simți la adăpost, numai că de atîta frică adunată în el voi să se ascundă și mai bine. Începu să caute un loc mai dosnic, intră în tufărișul unei rîpe, dar aici dădu peste un lup. Lupul puse gheara pe el. „Se vede treaba, se gîndi iepurele, că în bine mai binele să-l cauți nu se cade. Am vrut să mă ascund mai bine și, iată, m-am prăpădit de tot“.

IEPURELE ȘI BROASCA ȚESTOASĂ

Un iepure și o broască țestoasă hotărîră să se întreacă la fugă, să vadă care pe care. Aleseră distanța de o verstă.* Iepurele țîșni din capul locului înainte și ajunsese atît de departe, încît o pierdu pe broasca țestoasă din vedere. Se gîndi: „Oare încotro mă grăbesc? Ia să mă așez nițeluș“. Se așază să se odihnească și adormi. Între timp, broasca țestoasă mergea și tot mergea, mutînd cînd un picior cînd altul, iar cînd iepurele se trezi, ea era de acum lîngă borna de-o verstă a drumului.

---

* Verstă= 1067.

PREPELIȚA ȘI PUII EI

O prepeliță își cloci ouăle într-un lan de ovăz, scoase pui, dar se tot temea ca stăpînul ogorului să nu înceapă să cosească ovăzul. Plecînd după hrana puilor, le porunci acestora să asculte bine și să-i povestească după aceea tot ce își vor spune oamenii. Cînd se întoarse pe înserate la cuib, puii îi dădură următoarea veste:

— E rău de noi, măicuță. A trecut pe aici stăpînul ogorului dimpreună cu feciorul său și i-a spus acestuia: „Ovăzul meu a dat în pîrgă, trebuie cosit. Să te duci, fiule, pe la vecini și prieteni, să le spui că-i rog să vină la coasă.“ E rău de noi, măicuță, mută-ne de aici, căci mîine dimineața vecinii vor fi în lan.

Bătrîna prepeliță îi ascultă cu luare-aminte și spuse:

— Nu vă fie teamă, copii, stați fără grijă — ovăzul nu va fi secerat atît de repede.

A doua zi în zori, prepelița zbură iar într-ale ei și iar le porunci puilor să asculte ce va mai spune stăpînul lanului. Cînd se întoarse la cuib, puii îi spuseră:

— A dat iar stăpînul pe aici, măicuță, a tot așteptat prietenii și vecinii, dar n-a venit nimeni. Atunci i-a spus feciorului: „Să te duci, fiule, pe la frați, pe la cumnați, pe la cumătri și să le spui că-i rog să vină neapărat mîine la coasă“.

— Nu vă speriați, copii, nici mîine nu va fi secerat ovăzul, spuse bătrîna prepeliță.

În ziua următoare, întorcîndu-se iar la cuib:

— Ei, ce-ați mai auzit?

— A venit iar stăpînul cu fecioru-su pe aici, au tot așteptat rudele. Aceste nu s-au arătat. Atunci i-a spus el feciorului: „Se vede că degeaba așteptăm, fiule, că ajutor n-om primi de nicăieri. Ovăzul e în pîrgă. Să pui în rînduială cele de trebuință, că mîine, cum s-o crăpa de ziuă, venim aici și ne apucăm singuri de coasă“.

— Ei, pușorii mei, spuse prepelița, de vreme ce omul a hotărît să pună singur mîna, fără să aștepte ajutorul altora, treaba se va face. Se cade să ne mutăm de aici.

PĂUNUL

Păsăretul se adună să-și aleagă un împărat. Păunul își desfăcu coada și se declară pretendent la coroană. Pentru frumusețea lui păsările hotărîră să-l aleagă împărat. Atunci coțofana întrebă:

— Ia spune, cinstite păun, cînd ai să fii tu împărat, cum ai să ne aperi de șoim, cînd acesta ne va lua urma?

Păunul nu știu ce răspuns să dea, iar păsăretul căzu pe gînduri dacă face cu el o alegere bună. Pînă la urmă, hotărîră să-l pună împărat pe vultur.

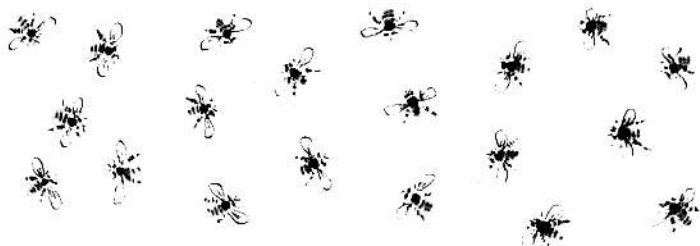

URSUL ȘI ALBINELE

Un urs veni la o prisacă
Și prinse pagubă să facă.
Albinele, dînd aprig glas,
Au tăbărît pe al său nas...
„Vai, nasul meu, simt că-mi ia foc!“
Și ursul o luă din loc.

ALBINELE ȘI TRÎNTORII

De cum veni vara, trîntorii se luară la ceartă cu albinele — cine să mănînce mierea. Albinele cheamă o viespe, să le fie judecător. Viespea spuse:

— Nu pot hotărî nimic din capul locului, fiindcă nu știu care din voi a făcut mierea. Împărțiți-vă așadar în doi stupi rămași neocupați — într-unul să stea albinele, în celălalt trîntorii. Peste o săptămînă am să-mi pot da seama care din voi a făcut miere mai multă și mai bună.

Trîntorii săriră îndată cu gura:

— Nu ne învoim. Să ne faci judecata pe loc!

Viespea răspunse:

— Acum, chiar că o pot face pe loc. Voi trîntorii nu vă învoiți fiindcă nu știți să faceți mierea, ci vă îndopați din munca altora. Puneți-i pe fugă, albinelor!

Și albinele le veniră de hac trîntorilor.

PĂUNUL ȘI COCORUL

Un cocor și un păun se înfruntau într-o dispută aprinsă — care din ei e o pasăre mai de soi. Păunul spuse:

— Eu sînt cea mai frumoasă pasăre. În coada mea strălucesc toate culorile lumii, pe cînd tu ești cenușiu și urît.

Cocorul spuse:

— În schimb, eu străbat în zbor înalturile cerului, pe cînd tu îți faci de lucru prin curtea cu bălegar.

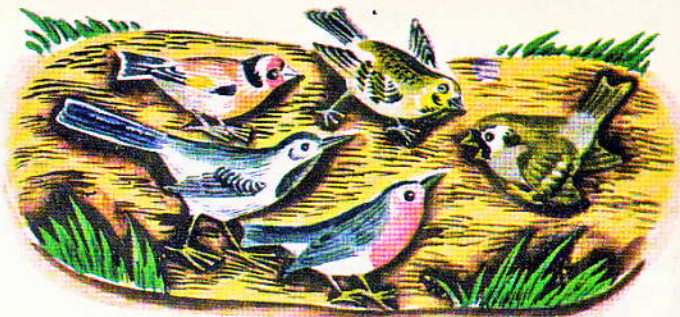
PITPALACUL ȘI VÎNĂTORUL

Un pitpalac nimeri în plasa unui păsărar și începu să se roage de el să-i dea drumul.

— Dacă îmi dai drumul, îi spuse el, am să te slujesc și eu. Am să-ți ademenesc în plasă alți pitpalaci.

— Așa, carevasăzică, grăi păsărarul. Află că nu ți-aș fi dat drumul nici înainte, dar acum și mai puțin să te aștepti la asta — am să-ți sucesc gîtul fiindcă ești gata să-i vinzi pe ai tăi.

VRABIA

Vrabia văzu că omul se duce să semene in. Zbură îndată la păsări și le spuse:

— Suratelor, veniți cu toatele în grabă să ciuguliți semințele de in. Acesta va crește, omul va face sfoară din el, din sfoară va împleti plase, iar în plase ne va prinde pe noi.

Păsările nu-i dădură ascultare vrabiei, iar aceasta nu izbuti să ciugulească singură toate semințele. Când inul înflori, vrabia chemă iar păsările să ciugulească inul, ca să nu pătimească mai târziu din pricina lui. Păsările n-o ascultară nici de data asta. Inul ajunsese la maturitate și dădu sămînță. Pentru a treia oară zbură vrabia să cheme păsările, și tot pentru a treia oară acestea nu-i dădură ascultare. Așa încît, vrabia se supără pe suratele ei, plecă de la ele și veni să trăiască în preajma oamenilor.

ERETELE ȘI PORUMBEII

Un erete se tot lua după porumbei, dar nu izbutea să prindă niciunul. Atunci se gîndi la un vicleșug. Veni lîngă hulubărie, se așeză într-un copac și începu să le vorbească porumbeilor, cum că ar vrea să se pună în slujba lor.

— Am timp liber berechet, le spuse el, iar pe voi vă iubesc. Iată ce trebuie să faceți: lăsați-mă în hulubăria voastră, proclamați-mă împărat, iar eu vă voi sluji cu credință. Nu numai că n-am să vă obijduiesc, dar n-am să-i las nici pe alții s-o facă.

Porumbeii se învoiră, îl lăsară pe erete să intre la ei. După ce se văzu instalat în hulubărie, eretele începu altfel să le vorbească:

— Sînt împăratul vostru și trebuie să-mi dați ascultare. Înainte de toate, în fiecare zi la masă voi mîncă un porumbel.

Și zilnic sacrifica cîte unul din ei. Cînd se dezmeticiră porumbeii și se întrebă ră ce-i de făcut, era prea tîrziu.

— Nu trebuia să-l lăsăm în hulubărie, asta-i! grăiră ei. Acum nimic nu ne mai poate ajuta.

STĂPÎNUL ȘI LUCRĂTORUL

La o nuntă veni multă lume. Vecinul celui cu nunta chemă la el pe lucrătorul său și îi spuse:

— Du-te și vezi câți oameni s-au adunat la nunta vecinului.

Lucrătorul se duse, trase în fața intrării în casa vecinului un butuc, iar el se așază pe prispă, așteptînd ceasul cînd oaspeții vor începe să se împrăștie pe la casele lor.

În sfîrșit, oaspeții începură să plece. Fiecare, de cum ieșea din casă, se poticnea de butuc, scăpa cîte o sudalmă și pleca mai departe. Numai o singură bătrînă, după ce se poticni de butuc, se întoarse din drum și îl îndepărtă din fața intrării.

Lucrătorul se înapoie la stăpînul său. Acesta îl întrebă:

— Mulți oameni au fost?

— Un singur om, dar și acela era o bătrînă.

— Cum așa?

— Păi, cum altfel. Am așezat un butuc la intrare, toți s-au împiedicat de el, dar nimeni nu l-a dat la o parte. Așa fac și oile. O singură bătrînă a îndepărtat butucul de acolo. Așa procedează numai oamenii. Deci, un singur om a fost.

ULCIORUL ȘI CEAUNUL

Un ulcior și un ceaun se luară la harță. Ulciorul îl tot amenința pe ceaun că are să-i tragă o scatoalcă. Ceaunul spuse:

— Că-mi tragi tu o scatoalcă, că-ți trag eu una — tot una va fi. Tu ai să te alegi cu capul spart, nu eu.

LILIACUL

Demult de tot s-a iscat mare război între animale și păsări. Liliacul nu se alătură nici unora nici celorlalți și tot aștepta să vadă cum se va sfârși înfruntarea.

La început păsările se dovediră mai tari decât animalele și atunci liliacul se dădu de partea lor — zbura cu ele și spunea că-i pasăre, dar mai târziu, când puterea animalelor începu să precumpănească, liliacul se dădu cu animalele. El le arată dinții din gură, labele, sfîrcurile pieptului, susținînd sus și tare că este animal și că le iubește numai pe ele. Cînd, în cele din urmă, izbîndiră totuși păsările, liliacul vru să treacă de partea acestora, dar păsările îl alungară.

Nici de partea animalelor nu mai izbuti să treacă, și de atunci liliacul trăiește prin beciuri, prin scorburi, zboară numai pe înserate și nu se mai dă cu niciuna din părți.

ZGÎRCITUL

Un zgîrcit adună o ulcică cu bani, o îngropă în pămînt și se ducea zilnic, în mare taină, să-și vadă comoara. Un argat îi ținu urma, îi dezgropă noaptea ulcica și o fură de acolo. Cînd zgîrcitul veni să-și vadă agoniseala, n-o mai găsi la locul știut și se puse pe jelit. Un vecin îl văzu și îi spuse:

— La ce mai jalești? Doar nu te foloseai de banii aceia. N-ai decît să-ți faci drumurile ca de obicei și să privești groapa în care îi țineai ascunși — totuna ți-o fi.

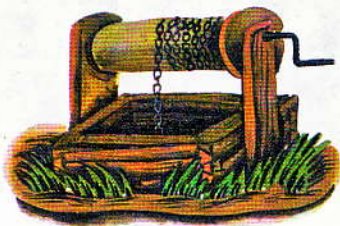

ȚĂRANUL ȘI CÎINELE

Un cîine căzu în fîntînă. Țăranul se apucă să-l scoată, dar cîinele îl mușcă de mîină. Țăranul îl azvîrli înapoi, spunînd:

— Să piei, afurisitule, dacă mă muști fiindcă vreau să te scap!

CÎNELE CU JUJEU *

Cîinele începu să se dea la găini. Stăpînul îi prinse la gît un jujeu. Atunci cîinele porni pe la alte curți, arătîndu-și jujeul și spunînd:

— Ia uitați-vă cît de mult mă iubește stăpînul! Dintre toți cîinii, numai pe mine m-a însemnat.

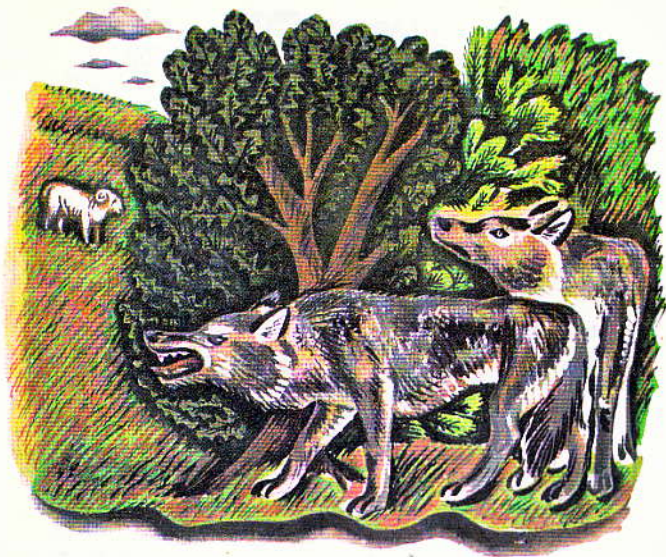
* Jujeu — jug mic, triunghiular, care se pune la gîtul animalelor ca să nu poată trece prin gard.

CIOBANUL

Un cioban pierdu o oaie. O căută peste tot, dar nu putu da de urma ei. Atunci prinse a se ruga și făgădui să aprindă la icoane o lumînărică de zece copeici dacă îi va găsi pe hoji. A doua zi se duse cio-

banul în pădure și dădu peste niște lupi, care tocmai isprăveau de mîncat oaia pierdută. Îi găsisese pe hoți. Dar cînd lupii se repeziră la el, ciobanul prinse a se ruga iar și făgădui să aprindă o lumînare de o rublă, dacă va izbuti să scape de ei.

CÎINELE PE FÎN

Cîinele se tolănise pe fîn, lîngă grajd. Vacii i se făcu de o gură de fîn — veni sub peretele grajdului, vîrî capul și abia apucă o gură de fîn, că dulăul mîrîi mînios și se repezi la ea. Vaca se îndepărtă și spuse:

— Măcar de-ar mînce și el! Da' așa, nici singur nu mănîncă, nici pe altul nu-l lasă.

LUPUL ȘI OSUL

Mergea lupul cu un os în gură. Cîțiva cățelandri se repeziră la dînsul. Lesne ar fi putut lupul să le facă de petrecanie, dar se temu să deschidă gura, ca să nu piardă osul. Și o luă lupul la sănătoasa cu cățelandrii după el.

CÎNELE ȘI HOȚUL

Un hoț se apropie de ograda omului. Cîinele îl simți și începu să latre. Hoțul scoase o coajă de pîine și o aruncă acestuia. Cîinele n-o luă, ci se repezi la hoț să-l muște de picioare.

— De ce mă muști? Nu vezi că-ți dau pîine, îi spuse hoțul.

— Te mușc, fiindcă pînă a nu-mi da tu pîine, nu aveam cum ști dacă ești om bun sau rău. Acum însă sînt încredințat că ești un om rău, de vreme ce încerci să mă mituiești.

LUPUL ȘI IAPA

Vroia lupul să se înfrupte dintr-un mînz. Veni la herghelie și spuse:

— Văd la voi un mînz care șchioapătă. Oare nu cunoașteți leacul pentru vindecat șchiopături? Noi, lupii, cunoaștem un astfel de leac, care vindecă pe loc.

Una din iepe îl întrebă:

— Da' tu știi leacul?

— D'apoi cum!

— Atunci, rogu-te, lecuiește-mi piciorul drept din spate, că mă cam ține o durere în copită.

Lupul se duse numaidecît la ea, da'ndată ce ajunse lîngă piciorul cu pricina, primi o copită de-i zburară toți colții din gură.

VULPEA ȘI LUPUL

Vulpea îl văzu pe lup că își ascute colții. Îl întrebă:

— De ce îți ascuți colții? Doar n-ai cu cine te bate.

Lupul răspunse:

— Tocmai de aceea îi ascut, că n-am cu cine mă bate. Cînd oi avea cu cine, n-oi mai avea timp să-i ascut.

scrieți în

scrieți

scrieți

GU DÉR

CERBUL ȘI CALUL ✓

Un cerb împunse cu coarnele calul și îl alungă de pe pășune. Calul veni la om și îl rugă să-i ia apărarea. Omul îi luă apărarea, alungă cerbul, dar în schimb puse frîul și șaua pe cal. Văzînd că cerbul a fost alungat, calul spuse:

— Mulțumesc, omule, acum lasă-mă să plec.

— Ba nu te las, fiindcă mi-am dat seama cîtă nevoie am de tine.

Și păstră calul pe lîngă el.

DOUĂ BROAȘTE ✓

Heleșteiele și mlaștinile secară din pricina căldurii prea mari. Două broaște porniră să caute apa. Au ajuns pe ghizdul unei fântîni și au stat să cumpănească dacă e bine sau nu să sară în fîntînă. Una din ele, mai tînără, spuse:

— Zic să sărim, apă e multă în fîntînă și nimeni nu ne va pricinui acolo vreun necaz.

— Ba nu. O fi apă multă, cum spui, dar dacă totuși seacă pînă la urmă, de acolo nu mai ieșim.

LUPOAICA ȘI PORCUL ✓

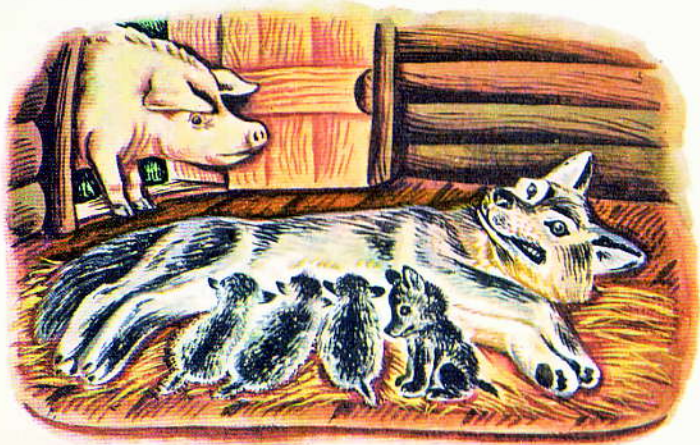
O lupoaică ceru porcului să o găzduiască peste noapte. Porcul o găzdui. Lupoaică făcă cîțiva pui. Porcul se rugă să fie lăsat la locul lui.

— Vezi și singur, puii sînt prea mici, ai puținică răbdare, îi răspunse lupoaică.

Porcul se gîndi: „De, să mai aștept...”

Trecu vara. Porcul ceru iar să fie lăsat la locul lui. Lupoaică îi spuse:

— Încearcă numai să te legi de noi. Acum sîntem șase, te facem bucățele.

TAURUL ȘI BROASCA

Venind spre lac, taurul dădu peste un cîrd de broscuțe — pe una o strivi sub copită, celelalte săriră în apă. Una din broscuțe, întorcîndu-se la maică-sa, spuse:

— Tii, măicuță, ce animal mare am văzut, te cuprinde groaza, nu alta!

— Cum, era mai mare decît mine? Întrebă mama.

— Mult mai mare.

Bătrîna broască se umflă și întrebă iar:

— Mai mare decît sînt eu acum?

— Mai mare.

Bătrîna se umflă și mai mult:

— Și decît acum?

— Și decît acum. Chiar de-ai plesni, cît taurul nu vei fi.

Bătrîna broască nu se lăsă — se umflă din toate puterile și chiar că plesni.

BROAȘTELE CARE VROIAU UN ÎMPĂRAT

Broaștele începuseră să se certe între ele și nu aveau pe nimeni care să le facă dreaptă judecată. Atunci se rugară celui de sus să le trimită un împărat. Se întâmplă, ca deasupra bălții lor să se frîngă un ram uscat și să cadă în apă.

— Iată și împăratul! strigară broaștele și se împărștiară care încotro.

Numai că ramul, căzînd în noroiul bălții, rămase înfipt acolo. Broaștele prinseră curaj — ba înotînd, ba săltînd se apropiară de el. Ramul nici că mișcă. Broaștele își ziseră atunci că prea e pașnic împăratul, că unul ca dînsul n-o să le facă lor dreaptă judecată și iar se rugară cerului să le trimită un împărat. Se întâmplă ca tocmai atunci, un bîtlan care trecea în zbor pe deasupra bălții, să coboare în ea. Broaștele se bucurară și spuseră:

— Iată și împăratul adevărat. Acesta este viu și va ști să ne facă dreaptă judecată.

Abia cînd văzură că bîtlanul le prinde și le devo-rează una după alta, broaștele regretară pe pașnicul împărat de mai înainte.

NEGUSTORUL ȘI HOȚII

În prăvălia unui negustor intrară doi oameni să cumpere basmale. Negustorul se întoarse cu spatele la ei ca să scoată marfa, dar când reveni și privirea îi căzu pe tejghea, văzu că o basma dispăruse. Negustorul îi opri pe cei doi și le spuse:

— Careva dintre voi a luat o basma.

Unul dintre ei prinse a se jura că nu are asupra lui nici un fel de basma, iar celălalt că n-a luat basmaua de pe tejghea. Atunci negustorul spuse:

— În cazul acesta, amîndoi sînteți hoții.

Ghicise că unul din ei luase și dăduse celuiilalt basmaua și îl buzunări pe hoțul care se jurase că n-a luat basmaua de pe tejghea. O găsi asupra lui și îi duse pe amîndoi la comisar.

SOARELE ȘI VÎNTUL

Se înconț�ară soarele și vîntul, care din ei va izbuti să-l dezbrace mai repede pe om. Vîntul se porni să smulgă de pe el îmbrăcămîntea. Îi sălta șapca din cap și îi flutura năprasnic hainele, iar omul își îndesa șapca la loc și își înfășura haina mai bine. Așa încît vîntul nu izbuti să-l dezbrace pe om. Se apucă și soarele de treaba asta. El numai că-l pîrpăli nițeluș pe om, că acesta se și descheie la haină și își săltă șapca pe ceafă. Îl mai pîrpăli pe atîta, și omul lepădă haina de pe el și șapca o azvîrli cît colo.

